ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Tomáše Foltase, Ph.D. v právní věci žalobce: **D. S.**, zast. Mgr. Petrem Kaustou, advokátem se sídlem Čs. Legií 1719/5, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2016, čj. MSK 68520/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 4. 2017, čj. 19 A 23/2016-23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 3. 5. 2016, čj. MMK/040982/2016, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 porušením § 17 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že 28. 1. 2016 v 10:02 hodin v katastru obce Karviná na silnici č. 475 na železničním přejezdu č. P 8290 jako řidič vozidla DAF, spz X, úmyslně předjížděl jiné vozidlo. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 5 000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo zamítnuto v záhlaví

uvedeným rozhodnutím žalovaného; rozhodnutí prvostupňového orgánu bylo žalovaným potvrzeno.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Ostravě shora citovaným rozsudkem zamítl.

II.
Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost co do obsahu opřel o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[4] Stěžovatel namítl, že se nemohl dopustit přejíždění, neboť se jednalo o objíždění velmi pomalu jedoucího vozidla silniční údržby – metacího vozu, který tvořil překážku na silnici. Na podporu své argumentace uvedl stěžovatel citaci z komentáře k zákonu o silničním provozu. Dle stěžovatele nebyla otázka rozdílu mezi objížděním a předjížděním řádně zodpovězena a krajský soud tak nesprávně posoudil právní otázku, pokud jeho úkon označil jako předjíždění.

[5] Stěžovatel vytkl krajskému soudu i správním orgánům, že důsledně neprověřily verzi jeho obhajoby; uvedl, že se při objíždění vozidla údržby řídil dopravním značením „práce na silnici“ a také výstražnými světly značícími práce na silnici. Podle stěžovatele taktéž nebylo patrné, jakou rychlostí vozidlo údržby jelo. Dalším stížnostním bodem bylo neprovedení stěžovatelem navržených důkazů.

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti požádal o přiznání odkladného účinku, neboť by pro něj zákaz činnosti spočívající v řízení motorových vozidel na 6 měsíců mohl znamenat značnou újmu.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Základní kasační námitkou je argumentace, dle které při jízdním manévru stěžovatele nešlo o předjíždění, ale o objíždění překážky na vozovce. Tomuto právnímu názoru však přisvědčit nelze. Jak krajský soud, tak správní orgány v předcházejícím řízení srozumitelným a přezkoumatelným způsobem vysvětlily, z jakého důvodu se jednalo o předjíždění, nikoliv objíždění. Jedoucí vozidlo údržby totiž nelze považovat za překážku

na pozemních komunikacích podle § 45 a § 2 písm. ee), což plyne nejen z jasného znění citovaných zákonných ustanovení, ale také z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2012, čj. 4 As 48/2012-23).

[11] Stěžovatel dále namítl, že ani krajský soud, ani správní orgány neprověřily důsledně verzi jeho obhajoby a neprovedly jím navržené důkazy.

[12] K námitce stěžovatele týkající se dopravního značení „práce na silnici“ a výstražných světel vozidla údržby Nejvyšší správní soud odkazuje na dostatečné zhodnocení této stěžovatelovy obhajoby správním orgánem a shodně také krajským soudem; dodává pouze, že i pokud by se stěžovatel řídil výše uvedenými značkami, nemění to nic na vyhodnocení stěžovatelova jednání jako jednání přestupkového, neboť tyto značky pouze upozorňují řidiče, aby vyvinuli větší míru opatrnosti, což při předjíždění na zákonem nedovoleném úseku pozemní komunikace zcela jistě dodrženo není.

[13] K námitce nedostatečného provedení důkazů Nejvyšší správní soud uvádí, že správní orgán je povinen provést důkazy potřebné ke zjištění stavu věci; přitom nemůže jednotlivé důkazy vyloučit na základě své libovůle nebo jen proto, že vyvracejí či popírají doposud zjištěný skutkový stav. Dokazování bylo v tomto případě provedeno dostatečně; na základě důkazů ve správním řízení provedených a zhodnocených nebylo co do přijatých právních závěrů pochyb o tom, že přestupek byl stěžovatelem spáchán. Správní orgán taktéž zdůvodnil, proč pro řízení nemělo další dokazování význam. K porušení doktríny opomenutých důkazů tudíž nedošlo.

[14] Vzhledem k tomu, že o kasační stížnosti bylo po splnění zákonných předpokladů její projednatelnosti rozhodnuto bezodkladně, nebylo již třeba rozhodovat o žádosti na přiznání odkladného účinku.

[15] Nad rámec uvedeného poznamenává Nejvyšší správní soud, že sankce stěžovateli uložená představovala jak co do výše pokuty, tak co do délky zákazu činnosti nejnižší možnou zákonem předpokládanou sankci; jakkoliv přitom chápe, že zejména uložený zákaz činnosti může představovat pro stěžovatele citelný zásah do jeho osobních poměrů, nebylo v pravomoci správních orgánů (a není ani v pravomoci soudů) o stěžovatelově případu rozhodnout mimo sankční limity stanovené zákonodárcem. Ten v jejich rámci přihlédl k závažnosti přestupku, kterou typově předjíždění v zakázaných místech představuje.

IV.
Závěr a náklady řízení

[16] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[17] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu

nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 11. července 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu